

[Finansministeren.]

„Da Finansministeren den 1. Oktober i Fjor fremsatte det Finanslovsforslag, som nu staar foran sin endelige Vedtagelse paa Rigsdagen, kunde han som Bevis paa Regeringens forsigtige Finanspolitik anføre, at Statens samlede faste og løse Gæld ikke var større den 1. April 1935 end paa samme Tidspunkt 6 Aar tidligere, altsaa umiddelbart før Verdenskrisens Udbrud. Det er et Resultat, som næppe ret mange Lande kan opvise Magen til, og som for saa vidt fortjener al mulig Anerkendelse, navnlig i Betragtning af, at Staten i Mellemtiden har anvendt betydelige Beløb til Erhvervelse af Aktiver af forskellig Art. Statsbanernes Materiel er f. Eks. blevet forbedret, og der er blevet anbragt store Beløb i offentlige Arbejder inden for andre Styrelsesgrene saavel som i Udlaan af Statsmidler.“

Det er nøgtern Bedømmelse af Forholdene. Redaktøren gør i denne Artikel nærmere Rede for, hvilke Beløb der er anvendt paa forskellige Omraader, og siger, at det er egentlig naturligt, at der, saa snart som Forholdene gør det muligt og der er skabt Klarhed, optages et fast Laan. Han siger:

„Men er denne Klarhed først tilvejebragt, kan han“ — det er altsaa Finansministeren — „lige saa godt straks komme frem med sine Laaneplaner, da det dog maa være klart for alle, at Staten ikke i Tider som de nuværende kan betale 30 Mill. Kr. af paa sin faste Gæld om Aaret og yderligere øge sine Kapitalanlæg uden fra Tid til anden at optage nye Laan.“

Det synes jeg er saa ganske naturligt. Men saa vil man henvise til, at i andre Lande er man langt bedre stillet, og navnlig vil man henvise til Sverige, til, at derovre fører man en helt anden Politik. Jeg skal nævne, at Sverige i 1929 havde Obligationslaan til Beløb 1 699 Mill. Kr., og at i 1935 var denne Gæld steget til 1 949 Mill. Kr. Altsaa den faste Gæld var i denne Periode øget med 250 Mill. Kr., medens vi i samme Periode har nedbragt den faste Gæld med 72 Millioner. Saa vil man sige, at i Sverige har man altsaa ikke løs Gæld, som vi har her. Men den samlede Gæld for Sveriges Vedkommende er steget fra 1 835 Mill. Kr. til 2 487 Mill. Kr., altsaa en ganske anderledes Stigning end den, der har været for Danmarks Vedkommende.

Hvis man ser, hvorledes Statsgælden i de forskellige Lande er steget, og derved lægger 1913 til Grund og betegner Statsgældens Størrelse i det Aar i de respektive Lande med 100, viser det sig ifølge det

svenske Rigsgældskontors Aarvog at Sverige den 1. Januar 1935 var naaet op paa 380, Norge 421, Danmark 370, Storbritannien, som der er henvist til saa mange Gange som det finansielt set udmærket ledede Land, er oppe paa 1 119, Holland paa 290, Belgien paa 1 230, Schweiz paa 1 400. Man vil se, at Gulderlandene er ingenlunde bedre stillede end de andre.

Og skal vi se, hvorledes Statsgælden stiller sig pr. Indbygger, har Danmark en meget pæn Stilling. Disse Tal er opgjort i svenske Kroner. Sverige har pr. Indbygger 396 sv. Kr., Norge 521, Danmark 318, Finland kommer ned paa 106, Storbritannien op paa 3 299, Holland paa 1 092, Tyskland paa 306, Belgien paa 924 og Schweiz paa 710. Jeg tror ikke, der er nogen særlig Anledning til at fremstille Danmark som et Land, hvor Forholdene er helt fortvivlede.

Det ærede Medlem Hr. Krag talte om den store Stigning i Skatterne. Jeg har sagt det tidligere: hverken det ærede Medlem Hr. Krag eller det ærede Medlem Hr. Korsgaard vilde være i Stand til at give Penge ud i Massevis for at imødekomme de Krav, der kommer fra mange Sider, og samtidig undlade at udskrive nye Skatter; den Kunst lader sig ikke gøre. Og man holder sig jo ikke tilbage fra Venstres eller de Konservatives Side med Hensyn til Kravene. Jeg har nylig nævnt de Konservative, der for faa Dage siden krævede 100 Mill. Kr. paa et Bræt. Venstre vilde lette Kommunerne for en hel Del Skatter. Hvem skulde betale? Statskassen. Der var ingen Anvisning paa, hvorledes Staten skulde faa de ca. 50 Mill. Kr., her var Tale om, ind. Jeg minder om, at Venstre har været med til at gennemføre næsten alle de Lovforslag, som har krævet de øgede Udgifter. De Konservative har været med til en hel Del, og paa dette Omraade har de altsaa ikke saa store Synder paa Samvittigheden, som Venstre har . . . (*Christmas Møller*: Og Regeringen!). Regeringen tager sit Ansvar, vi søger ikke at luske uden om Ansvaret, som man gør fra anden Side, vi er klar til at tage vort Ansvar; det er det, man ikke vil fra anden Side. Dèr søger man at bebrejde os, at vi har gennemført disse Ting; man gør det navnlig fra Venstres Side, Venstre, som ikke vil være med til at skabe Dækning. Vi hørte her i Aften det ærede Medlem Hr. Vanggaard staa op og stille store Krav. Det første, det ærede Medlem talte om, var ikke saa vidtgaaende, det var om Ferierejser til Skolebørn paa Privatbanerne, og man fik det Indtryk, at det ikke var saa meget af Hensyn til Feriebørnene som af Hensyn til